

ХРИСТО ПОЩАКОВ

ГРЕШКАТА

chitanka.info

Сайман Тейлър вече съжаляваше, че бе влязъл в офиса на неизвестната туристическа агенция и се беше записал за тази екскурзия. Наистина в Свирандия обслужването бе отлично, хотелите спретнати и персоналът учтив, но все пак...

Той огледа огромния автобус с тъмни стъкла, застинал пред златистата арка на входа и почувствува вълна на неприязнь, която се бореше с добрите впечатления. Служителите изваждаха куфари от багажното отделение, подреждаха ги в колички на колелца и ги тикаха към фоайето. След това ги разтоварваха, прочитаха имената на притежателите и ги отнасяха в определените стаи. Организацията по настаняването бе на нужното ниво, оставаше само да хвърли поглед върху програмата за деня и той го направи. До началото на обеда разполагаше с двайсетина минути — достатъчни, за да поразгледа близката околност.

Премина край няколко любопитни скулптури, разхвърляни всред хотелското паркче, облегна се на перилото на мостче, нодвесено над лениви струйки вода, не забеляза нищо интересно и продължи към шосето. Над него се извисяваха синкави планински върхове, високо по склоновете им блестяха петна сняг, които надолу се криеха в борови гори и се превръщаха в бели лентички на водопади. Да, несъмнено Свирандия беше красива страна и ако не бяха спътниците му в това пътешествие, споменът щеше да бъде незабравим.

Трябва да отбележим, че Саймън Тейлър бе овдовял на почтена възраст, а екскурзията имаше задача да притъпи болката от невъзвратимата загуба. Изминалите години бяха пощадили подвижността му, той беше от този тип хора, които наричат пъргави старчета. С неугасната любов към живота, със запазени възприятия, с все още горящо любопитство към всичко непознато. Но неговите спътници отравяха чара на впечатленията, разваляха радостта от преживяното. Мрачни типове, като че ли нарочно събрани заедно. приличаха на бивши садисти, убийци или мародери, сегашният им немощен вид не бе в състояние да прикрие тъмното им минало. Особено семейство Роудс, което се разполагаше в автобуса вляво от него. Намръщените дъртаци с носове като човки на хищни птици и с клепнали огромни уши, нямаха милост към нищо и никого. Не даваха общоприетия в тази страна бакшиш, непрекъснато правеха хапливи забележки. Ако Саймън неволно възкликаше: „Каква красива скала!“,

те извръща сбръчканите си вратове и произнасяха в хор: „Ха, голям боклук!“. Или съседът по място Барни Къртис — вечно недоволен, вечно мърморещ стар козел.

През първите дни Саймън се опита да завърже някакво временно приятелство, ала това се оказа невъзможно. На всички опити за контакт, Барни отвръщаше с растяющо пренебрежение, което премина в открита неприязнь. Възрастната двойка отзад не се отличаваше от съседа му, а срещу него оставаше празно пространство, ограничено от предната врата на автобуса.

Обкръжението му се запазваше по време на закуските, обедите и вечерите, а Саймън Тейлър беше принуден да го търпи. На петия ден от началото на екскурзията се почувствува като овца сред вълци и започна да се усамотява, по-скоро да бяга от натрапената му компания.

В края на хотелския път, почти до шосето бе спряла стара кола, с прикачен за нея фургонче с ovalна форма. От малкото му прозорче надничаше мургава жена, с провесена дълга плитка коса, почти до гумата на фургона. „Нима и в тази страна има цигани?“ — мислено се учуди Саймън, но остана съвсем учуден, след като чу глас с лондонски акцент да отвръща:

— Да, сър. И тука се намират. Всеки си прави екскурзия както намери за добре.

— Но вие прочетохте мислите ми!

— Несъмнено. Бъдете любезен да подадете ръката си, ще ви предскажа бъдещето. Не вземам скъпо, приближете се по-смело.

Някаква невидима сила го застави да направи крачка и да протегне дланта си. Циганката нежно обхвана пръстите му и сведе очи.

— Любопитно, съвсем любопитно! — възклика. — Очевидна грешка, но може да се поправи.

— Нищо не разбирам!

— Имам предвид вашето бъдеще. Сбъркали сте посоката, не сте тръгнали натам, накъдето трябва. Въпреки това, ще стигнете до предназначението. Очаква ви дълъг и радостен път, мистър Саймън. Погледнете тази линия, тя не може да греши. А малката, която я пресича, е довела до досадната грешка, но както казах, тя може да се коригира.

— Все пак, нещо по-конкретно?

— Няма смисъл, мистър Саймън. Още утре ще разберете всичко.

— Колко ви дължа, въпреки че не съм очарован от резултата?

— Засега нищо. Следващият път ще платите.

— Следващият?

— Ние отново ще се видим, невъзможно е да не стане, но засега довиждане!

Доста объркан, той се запъти към хотела. Когато влезе в ресторанта, неприятната компания го очакваше на масата.

— Според програмата, обедът започва в дванайсет, а вие пристигате с петнайсет минутно закъснение! — просъска Барни Къртис.

— Моля за извинение, не трябваше да ме чакате! — промърмори смутено Саймън.

— Спазваме известно благоприлиchie, така сме възпитани — хорово отвърна семейство Роудс и хвърли два чифта злобни погледи.

Той се наведе над супата и се помъчи да не мисли за тях. Те не му бяха никакви, дявол да ги вземе! Но поднасяха в такт лъжиците към устата си и продължаваха да гледат злобно. И тази циганка, в която имаше нещо хипнотично и ужасяващо, ала така нежно го галеше по пръстите! Едва сега си спомни, тя наистина го галеше! Откъде знаеше името му, за каква грешка говореше? Защо отново трябваше да се срещне с нея?

Саймън набързо изгълта второто ястие. Не дочека десерта, промърмори някакво извинение и стана от масата. Околните физиономии му бяха опротивели, желаеше да се скрие от тях поне за час — толкова оставаше до екскурзията по желание до манастира свети Лазар, поне така беше записано в програмата.

Отправи се към рецепцията, взе ключа от стаята си, почти притича през фоайето и се вмъкна в отвора на стълбището. Не искаше да се окаже сам в асансьора с някой от онези, до третия етаж можеше да стигне и пеша.

Затвори вратата след себе си, заключи я и облекчено въздъхна. Прекара остатъка от времето в четене на книга.

Когато се разположи в автобуса, до часа за тръгване оставаха две минути. Той се огледа — продължаваше да бъде сам, самотен и доволен. Изглежда ненавистните типове бяха решили да почиват, други желаещи да посетят манастира нямаше. Автобусът потегли.

Остана възхитен от видяното. Предстоеше вечеря, но предпочете да остане в стаята си и да се задоволи със съдържанието на хладилника, който се оказа добре зареден. След това включи телевизора, отвори бутилка бира и въпреки че не разбираше местния език, се загледа в програмата. По-късно я смени, попадна на недублиран британски филм и преди да си легне се почувствува съвсем доволен.

На сутринта заплати направената консумация, посети ресторантa и под атаката от яростни погледи поръча закуска.

Стараеше се да не им обръща внимание, но не можеше. ТЕЗИ ХОРА страшно му лазеха по нервите, а до края на екскурзията оставаха два дни. Сериозно се замисли дали да не се откаже от прелестите на Свирландия, да вземе първия попаднал самолет и да се върне в къщи, където никой не го очакваше. Автобусът щеше да се насочи към столицата, намерението не беше за пренебрегване: до обед трябващ да вземе окончателно решение.

Саймън Тейлър влезе в комфортната вътрешност, разположи се на седалката и бегло огледа киселите физиономии на съседите, които демонстративно се правеха, че не го забелязват. Автобусът потегли, набра скорост и бързо излезе на тясното планинско шосе. След това запълзя по острите завои като охранено животно от добра порода — сито и безразлично към околната температура.

Измина около час, започна да прехвръква сняг. Външната гледка стана еднообразна и Саймън изпита чувство на скука. От нямане какво да прави, извади собствения си паспорт и се зае да прелиства страниците му. Беше пътувал много, те бяха изпъстрени с печати и визи, украсени с таксови марки. Неочаквано погледът му се закова в една от последните страници. Втренчи се в нея и почти не повярва на написаното, а то гласеше:

МИНИСТЕРСТВО НА ТЪМНИТЕ СИЛИ
ВИЗА
ПРЕДДВЕРИЕ НА АДА — КОНСУЛСКИ ОТДЕЛ
ВАЛИДНОСТ: 30 дни от датата на издаването
МЕСТОИЗДАВАНЕ: Земя, 30.08.1999 г.

Следваше подпись, печат и пет таксови марки — всяка на стойност една лира, със стилизирано изображение на дявол. Дали не беше някаква шега? Когато му върнаха паспорта в туристическата агенция, дори не си направи труда да го прелисти. Бяха му казали: „От наша страна всичко е уредено.“ После му връчиха самолетните билети и го изпратиха до изхода.

— Може ли да погледна вашия паспорт?

В погледа на Барни Къртис се появи зеленикав блясък, но въпреки това, той бръкна в джоба си и подаде с презрение малката книжка. Саймън трескаво прелисти страниците и занемя над познатия вече текст.

— Виждали ли сте тази виза? — попита пребледнял.

— И какво от това? — отвърна съседа му, после дръпна паспорта и небрежно го постави на мястото, откъдето го бе извадил.

— Може би е шега? — промълви Саймън.

— Каква шега? — втренчено го изгледа Барни. — Всички пътуваме за НЯКЪДЕ!

Саймън поиска да каже още нещо, но гледката пред автобуса го ужаси. Върху него фронтално налиташе огромен камион и само след миг...

След миг Саймън Тейлър изхвръкна през вратата, а автобусът, заедно с пътниците, продължи да се търкаля към дъното на пропастта. Стори му се невероятно, но някакви прозрачни крилца се размахаха зад гърба му и го понесоха назад, към хотела. Странният полет му доставяше удоволствие, досега не бе изпитвал подобно чувство. Въпреки че беше облечен само със сако и около него танцуваха снежинки, не изпитваше студ. Отдолу се виеше тясната нишка на шосето, колите и камионите изглеждаха като бублечки. Саймън Тейлър летеше над тях и се радваше.

След известно време хотела се показва в далечината и той започна да се снижава. Не знаеше защо се връща към него, но скоро се досети. Точиците под краката му се превърнаха в стария автомобил и фургона зад него, а от прозорчето приветливо му махаше циганката. Той се насочи към нея и не след дълго, петите му успешно докоснаха земята.

— Нали ви казах, че отново ще се видим? — засмя се тя. — Необходимо е да поправим грешката.

— Все още не разбирам? Каква грешка?!

— Става дума за вашето бъдеще, естествено. За неправилно издадената виза. Подайте паспорта, ако обичате!

Безкрайно удивен, Саймън се приближи до нея и изпълни молбата ѝ. Тя се обърна, взе нещо зад себе си, после запрелиства страниците. Стигна до последната, постави върху нея голям печат и го натисна. Зад гърба ѝ проблясваха остриетата на няколко добре наточени коси.

— Готово — проговори, — сега всичко е наред. Тръгвайте смело натам, нямате повече проблеми. Но преди това ще трябва да заплатите услугата, предишната също.

Докато говореше, палецът ѝ оставаше насочен към небето.

— Колко дължа? — попита Саймън.

— Всичко, което притежавате. Не е много и няма да ви трябва повече. Чекове, пари, кредитни карти. Спокойно можете да ги оставите при мене.

Саймън Тейлър извади портфейла си и го подаде. Направи го съвсем естествено, без скрупули, защото имаше чувството, че е необходимо да постъпи точно така. След това излетя и започна да се издига във висините. По пътя към тях бръкна в джоба на сакото си, извади паспорта, отвори го на последната страница и с любопитство прочете:

МИНИСТЕРСТВО НА СВЕТЛИТЕ СИЛИ
ВХОДНА ВИЗА ЗА РАЯ
ВАЛИДНОСТ: безсрочна
ЗАВЕЖДАЩ КОНСУЛСКИ ОТДЕЛ: Смъртова
МЕСТОИЗДАВАНЕ: Земя, 24.09.1999 г.

Следваше подпись и печат. Липсваха таксови марки.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.